

весело скачали изъ гората отъ клонъ на клонъ и кълвали каквото имъ попаднѣло.

Само врабчето не било добрѣ. То седѣло на крайчеца на стрѣхата и все си мислѣло за прѣлетнитѣ птици.

— Сега тѣ вече сж пристигнали въ топлиѣ страни, — си казало то. — Тукъ има снѣгъ, а на югъ, въ разкошнитѣ топли страни има вѣчно слънце. Тукъ азъ едва мога да се нахраня, а тѣ тамъ иматъ всичко въ изобилие. Ахъ, да бихъ могло да отида съ тѣхъ!

— Ела тукъ при насъ! — извикали го чучулигата и кълвачътъ.

— Азъ умирамъ отъ скръбъ за топлиѣ страни! — испискало то и като разперило крилца полетѣло, за да се успокои малко.

Но спокойствие не намирало нигдѣ. Кждѣто и да идѣло, все му било студено и пусто.

На полето го срѣщнала една чучулига и весело запѣла:

— Здравей, врабченце! Много се радвамъ че ти остана тукъ. И азъ оставамъ у дома си. Тукъ е хубаво и зимѣ. Погледни колко сж красиви дърветата, какъ хубаво блести бѣлия снѣгъ по тѣхъ.

— Тукъ е отвратително, — отговорило врабчето. — Навсждѣ бѣднотия и нужда.

Но чучулигата не го дочула и весело отлетѣла.

— Зимата не е чакъ толкозъ лоша! — грачели чернитѣ врани. И тѣ гордо летѣли по полето и се озѣртали на всѣкждѣ; тѣ знаели, че тѣхнитѣ фигури красиво се очѣртаватъ на бѣлия снѣгъ.

— Наистина, мило се живѣе зимѣ, — казала полската мишка и показала муцунка отъ дупката си. — Ако тя не се продѣлжи много, моятъ запасъ отъ храна ще ми стигне. Лѣтосъ азъ напълнихъ своята изба, а докато има храна, ще ми бжде топло.

Врабчето всичко слушало, но не могло да се утѣши.

— Тѣ, изглежда, че сж благодарни отъ сждбата си, — казвало то, — колко сж щастливи! Но азъ не мога да се примиря съ моя бѣденъ животъ.

Натжжено то литнало къмъ дома си и пакъ кацнало на стрѣхата.